Ч. 280. Неділя 31 (18) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

До наших Вп. Читателів.

Всїх наших Вп. Читателїв просимо, щоби як найскорше вирівнали залягаючу ще передплату, а заразом і звертаємо їх увагу, що вже найвисша пора поспішити з новою, щоби наклад можна з новим роком в пору управильнити і не треба переривати висилки тим, що з надісланєм передплати опізнили би ся.

Материяли до реформи виборчої в Австриї.

(II). Наради — пише Pest. Lloyd дальше — які тепер ведуть ся в самих партиях і межи партиями а правительством, не обертають ся отже вже около самої основи реформи виборчої, лиш около способів єї переведеня: зі взгляду на число мандатів і зі взгляду на поділ округів виборчих.

Число мандатів, визначених для поодиноких країв, не відповідає числу їх населеня. Принявши теперішне число послів 425 за основу, повинна би н. пр. Галичина, котра тепер дає 78 мандатів, мати до наданя 121 мандатів; Чехія мала би 104 послів замість теперішних 110, долїшна Австрия 48 замість 46 і т. д. Але й після сили податкової не визначене число мандатів, бо після тої повинна би долїшна Австрия замість теперішних 46 мати 124 мандатів, підчас коли Дальмация замість теперішних 11 вибирала би лиш 3 послів. Наконець всего ще й культуральні відносини в поодиноких краях суть так дуже нерівні, що їх не можна уложити в ніяке відношенє до числа мандатів. Слїдуючі числа показують, яка велика єсть під тим взглядом ріжниця в поодиноких провінциях: Неграмотних єсть в Істриї 1·17 процент всего населеня, в Тиролї 3·39 прц., в долїшній Австриї 4·02 прц., в Чехії 5 прц., в Зальцбурзї 15·4 прц., в Каринтиї 23·68 прц. в Ґориции 31·98 прц., в Галичині 58·34 прц., на Буковині 72·41 прц., а в Дальмациї 74 прц. При такій грубій ріжници не можна для того брати за основу реформи лиш якийсь сам один із наведених моментів, анї само населенє, анї саму силу податкову, анї сам степень образованя.

Число визначених для поодиноких країв мандатів установлено свого часу з політичних взглядів, які опирали ся на історичнім розвитку та на культуральних і суспільних ріжницях коронних країв. То дасть ся зрозуміти, що в виду предстоячої реформи посли з тих країв, котрі доси в заступництві знаходились в користнїйшім положеню, хотїли би ще то користнїйше положенє удержати, підчас коли посли з тих країв, що доси були взглядно менше сильно заступлені, хотять користати з нагоди, щоби узискати користи для тих країв. Переговори під сим взглядом серед партий не знаходять ся ще в однаковім стадіюм. Поодинокі партиї висказали вже правительству свої бажаня і подали вже точно ті услівя, під якими можна би їх позискати для заведеня загального права виборчого. Инші партиї знов самі ще в сій справі не порішили нічого а по части навіть заняті ще призбируванєм материялу. Правительство приймає подані єму законні бажаня охотно до відомости і старає ся увзглядяити їх по можности при виготовлюваню свого предложеня.

Річ ясна, що дотеперішне відношенє що до числа мандатів не може бути безусловно задержане. Загальне право виборче не сьміє бути визискане до того, щоби теперішний стан зробити твердою скалою навіть в таких случаях, в котрих треба конче якоїсь поправи. З другої же сторони не можна зовсїм спускати з ока також і історичні відносини, тим більше, що они основують ся многократно також і на тім культуральнім, суспільнім і господарскім станї, який є ще й нинї. Треба буде розважити всї ті поодинокі взгляди і погодити їх з собою: дотеперішні відносини заступництва, число

Старий Йоцо видить...

(З болгарского — Івана Вазова).

(Дальше).

— В якій справі? — спитав начальник.

— Прийшов, аби вас побачити.

— Мене побачити? Виж кажете, що він слїпий?

— Від пятьох, шістьох лїт слїпий — і він оповів єму, як старий Йоцо нагле утратив зір, в часї коли прийшли Росияни до Болгариї.

— Він був заможний, розумний чоловік — додав Денко — але осліп, хто знає чому, така була Божа воля. Тепер дивить ся і дивить ся і не може нїчого побачити... мертвий чоловік, кажуть... Чому Господь Бог не покличе єго до себе? Він добре зробив, що здав на сина і невістку свій маєток, дім і всї будинки з цїлим добром, они господарять і старають ся о него.

— Дивно — сказав начальник. — Нехай прийде. Але нї, заждіть, я вийду до него.

І вийшов з хати на ґанок та зійшов по сходах.

Старий Йоцо пізнав по брязкотї острог, що то він, той болгарский паша і здоймив шапку.

Урядник побачив перед собою сивобородого старця ще сьвіжого вигляду, з осмаленим, поморщеним лицем, в зношенім сердаку і в постолах на ногах. Він тремтів на цїлім тїлї. Стояв покірно, опустивши сїду голову.

— Що скажете, батьку? — спитав єго урядник вічливо.

Старий підніс голову, звернув до него свої мертві очи і єго лице почало судорожно дрожати.

— Ваше благородиє, чи то ти, сину?

— Я, батьку.

— Паша?

— Той сам — відповів усьміхаючи ся урядник.

Старий Йоцо приступив близше до него, взяв свою шапку під ліве рамя, вхопив єго руку, помацав сукно єго рукава, брав за металеві ґузики на єго груди і за срібні вилоги на ковнїрі, відтак випрямив ся і поцїлував їх.

— Боже, я видів! — прошептав старий, перехрестив ся і обтер рукавом сльози, які заблищали в єго завмерлих очах.

Відтак низько поклонив ся і сказав:

— Прости менї, мій сину, що я тебе трудив — і стукаючи палицею, відійшов з відкритою головою.

* * *

І знов прийшли для него одностайні, нудні дни, знов глубока пітьма слїпоти, в котру проникнув лиш один ясний промінь, як звізда в темній ночи, то одно явище: болгарский начальник — паша. Старому видавало ся, немов би він перший раз по пятьох лїтах провидів на хвилю, він бачив „болгарске“, хоч лиш слабий промінь того і він був тепер цїлком пересьвідчений, що вже нема Турків і що на сьвітї настала повна свобода.

Крім тої пригоди всьо проче було як все. Він стрічав знов тих самих селян в шинку, чув знов той сам крик, ті самі сварнї. Житє довкола него ішло своїм звичайним ходом серед біди і трудів, серед дрібних борб, але не брав в тім всїм участи, бо всьо стало для него чужим, а так само як він для всего. Лиш одна потїха остала єму і облекшувала єго сумне житє, а то почутє, що Болгария свобідна. І коли він часом почув де в селї спори і сварки, то дивував ся, як ті люди огірчували самі собі житє, хоч повинні бути все веселі, тїшити ся „болгарским“ і свободою. І они мали очи! Як щасливі мусїли они бути!

— Можна би майже гадати, що они слїпі, а я виджу — гадав він собі.

І сидів під дубами і прислухував ся, як там далеко в долинї шумить Іскер. І гадав собі, що робить якусь далеку подорож, де побачить ще богато дивнійших річий, і тїшив ся тим. А час ішов...

* * *

Одного дня серце старого Йоца на ново задрожало в нетерпеливім дожиданю. На великодні сьвята мав приїхати вояк, від кінноти, одинокий вояк з цїлого села на відпустку.

— А як він прийде? В войсковім мундурі? — спитав старий Йоцо цїкаво.

населеня, силу податкову і степень оподатокваня. Поодинокі краї, котрі нинї очевидячки покривджені, як долїшна Австрия, Чехія і Галичина, зискують при такім справедливім роздїлї, не в такій мірі, як того жадають тоті інтересовані, що опирають свої жаданя односторонно на однім або другім ключи з дуже субєктивних причин, але в справедливім і розумнім а в порівнаню з дотеперішним станом досить значнім відношеню. Иньші знов краї, як Буковина, Дальмация і Країна, що мають доси по 11 послів, будуть мусїли погодити ся з деяким обмеженем, тим більше що прецї після ключа сили податкової припали би їм 5, 2 і 3 мандати.

Та й під взглядом національним треба буде дотеперішний стан посїданя увзгляднити. Тепер мають Нїмцї 207, Чехи 86, Поляки 71, Італїянцї 18, Словінцї 15, Хорвати і Русини по 10, Румуни 6 а Серби 2 мандати. Межи теперішним а будучим заступництвом народностий не сьміє показати ся занадто велика противність. Тота конечність основує ся не лиш на непереривности набутих прав, але також і на єствуючих ще й тепер господарских і культурних ріжницях. Найлїпшим приміром на то єсть факт, що Нїмцї в Празї, котрі творять десяту часть населеня, платять після зовсїм певної оцїнки 48 процент безпосередних податків. Такі моменти треба буде увзглядняти спецétально при подїлї округів виборчих, при котрім можна знайти здорове погоджене, не вступаючи тим на поле ославленої ґеометриї виборчої. Можна длятого на певно сподївати ся, що президентови мінїстрів бар. Ґавчови удасть ся перевести щасливо і успішно велику реформу, до котрої він дав почин і котру він аж доси при всїх нагодах заступав з великою енерґією.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Поди в Росиї.

„Magyar Nemzet“ пише о мирних заходах бувшого мінїстра Люкача: Край споглядає з довірєм на заходи около заведеня мира. Акцию ту веде спокійний і розважний муж державний а коли погляди корони і більшости дадуть ся погодити, то й знайде ся основа до якогось компромісу. Будучність зависить від коалїциї. Основна гадка розпочатої акциї єсть на всякий случай така, що яко вихідна точка єсть зовсїм коректна і відповідає услівям парляментаризму. Корона бажає щиро мира і она хоче також щиро відповісти конституцийній засадї та повірити правительство більшости. Не трудно буде переконати проводирів коалїциї о щирій прихильности для мира другого законодайного чинника. На чолї чинників, що щиро бажають конституцийного мира і спокою в краю, стоїть кабінет бар. Феєрваріго. Правительство, о скілько то від него зависить, старає ся посунути справу мира наперед. Оно дало доказ, що не стремить до власти. Оно уступить зі свого становища кождої хвилї, коли буде могла передати єго такому кабінетови, котрий на основі відповідної проґрами возьме ся заводити законний порядок. Коли же би розмотане теперішних запутанин знову не удало ся, то правительство буде з витревалостию, яку накладає на него обовязок стояти на сторожи, щоби берегти порядок в державі і повагу законів та боронити великі інтереси держави від всякої шкоди.

З Росиї надходять заєдно лиш вісти про революцийні рухи, хоч нема сумніву, що вся революция скорше чи пізнїйше буде здушена. Шкода лиш тілько людского житя, що марно пропало не знати в якій цїли. О скілько можна здалека і на основі тих вістий, які надходять, судити о революцийнім руху в Росиї, то він єсть головно социяльний і обмежає ся мало що не виключно на кляси беззембльні, робочі і тих, що з тими клясами симпатизують, не сягнув однак з малими виїмками анї в круги хлїборобскі анї в широкі круги інтелїґенциї, котра показала ся була готовою до демонстраций, але недозрілою до революциї. Так отже социяльний рух революцийний мусить завмерти сам в собі. Вже навіть тепер насціла з Москви, де революция проявила ся була найсильнїйше, вість, що революціонери готові піддати ся. Так бодай доносять через Петербург до „Daily Mail“. Кажуть іменно, що революціонїсти в части міста „Пріездная“ вислали своїх посланників до градоначальника з жаданем, щоби він посередничив в справі условий, на яких би они піддали ся і зложили оружиє. Градоначальник згодив ся. Революціонїсти готові зложити оружиє, скоро їх забезпечать, що они не будуть карані.

Ба, що більше: петербурґска аґентия телеґрафічна доносить, що в Москві заведено вже зовсїм порядок. Слепи поотвирані. На головних улицях настав оживлений рух. В переважній части фабрик відбуває ся робота як звичайно. Вчера о 3 год. по полудни розпочала ся робота в електричнім заведеню. Улицї, на котрих були побудовані барикади, прибирають поволи звичайний вид. Рада міска розпочала акцию ратункову для жертв послїдних непокоїв. Представителї міста і передмість відбули нараду, на котрій ухвалили зажадати від ґен.-ґубернатора виданя приказу, щоби войско лиш мірно уживало оружия і стріляло лиш до збройних ватаг і там, де того вимагає удержане публичного мира.

Ґрізнїйше виглядають вісти з иньших сторін. Так доносять з Петербурга, що в Ростові над Доном вибухла революция, а революционери оголосили там полуднево-росийску републику. В містї ставлено барикади, котрі артилерия мусїла здобувати подібно як в Москві.

З Решиці у вітебскій ґубернії доносять: Послїдної середи повстанцї Лотиші були лиш 18 кільометрів від Решиці. Люди з сїл утїкають до міста. Власти суть безсильні, бо повстанцї, котрі машерують трома відділами по 3000 людий, мусить здержувати ледви шкадрона драґонів і 30 козаків. На кілька кільометрів від Решиці наміряли повстанцї получити ся і взяти ся до подїлу землї. Жидівске населене хотїло утворити міліцию зложену з 600 людий для оборони міста, але стрітили на опір старовірів.

До „Voss. Ztg.“ доносять з Риґи: Дуже ґрізна була революция в курляндскій місцевости Тальбен. Революціонїсти напали в ночи на арсенал і здобули 300 карабінів. Відтак стріляли до касарнї, де було лиш мале число драґонів. Драґони втекли задною брамою з касарнї а відтак вернули скріплені відділом піхоти і 2 пушками. Розпочав ся огонь з пушок. Місто підпалено в кількох місцях. Половина міста знищена.

Новинки.

Львів, дня 30-го грудня 1905

— **Епархіяльний собор у Львові** відбув ся дня 28 і 29 с. м. в сали епархіяльного музея при сьв. Юрі. В соборі взяло участь 130 духовних: крилошани, доктори богословія, катихити середних шкіл, декани і делеґати деканатів, провінциял Василиян о. Філяс і деякі ігумени та ректорат духовної семинариї. По полагодженю приписаних формальностий приступив собор до нарад над предложеними єму справами. Справ було три: 1. Зміна подїлу архиепархії на деканати і установлене протопресвитерий, чого доси не було. Нинї львівска архієпархія подїлена на 30 деканатів, з котрих більшість має понад 25 парохій; тепер же має бути 54 деканатів, отже о 24 більше, через що число парохій по деканатах зменшає ся, так, що найбільший деканат (ходорівский) має 18 парохій, всї прочі менше, а найменше львівский, бо всього лиш 8 парохій. Нові деканати будуть: 1. бурштиньский, 2 винницкий, 3. войнилівский, 4. глиняньский, 5. грималівский, 6. до-

— Очивидно в мундурі — відповіли єму.

— І з шаблею?

— Почуєте, батьку, як она брязчить!

Старий поспішив до сина Коля.

— Гей, молодий вояче, ти тут?

— Що хочеш, Йоцо? — спитав старий Кольо.

— Де є „аскерлї?[1]“ Хочу єго видїти.

Кольо викликав сина з хати, аби єго старий Йоцо побачив і усьміхнув ся з вдоволенем. Вояк вийшов.

Старий вхопив за шаблю, що брязчала по каміню. Відтак стиснув кріпко руку, яку вояк єму простягнув. Тепер почав руками брати за грубий плащ, ґузики, шапку, вхопив знов шаблю і поцїлував єї. Вкінци поглянув на него своїми мертвими очима, з котрих покотили ся дві сльози.

— Отже ми маємо тепер болгарске войско? — спитав дрожачи зі щастя.

— Маємо, Йоцо, войско і офіцирів і нашого князя — відповів гордо вояк.

— А князь не прийде коли сюди?

— Хто, князь? — і вояк та Кольо розсьміяли ся з простоти Йоца.

Але старий Йоцо випитував єго ще цїлу годину про болгарску княжу палату в Софії, про болгарскі канони і ще про богато всїляких річий... І коли слухав тих чудес, про які єму вояк розповідав, видавалось єму, немов би де в глубинї єго душі зійшло сонце і всьо осьвітило і немов би він знов бачив зелені гори і скалисті вершки з орлами над ними і цїлий Божий широкий сьвіт пречудно красний...

А вояк розгорячив ся і оповідав все нові чудеса.

— Ах, коби я міг тепер видїти! Тепер здались би менї мої очи! — нарікав старий.

* * *

Довгий час жив старий Йоцо під впливом тих нових вражінь. До того віддаленого сїльця не прийшов нї один чоловік більше з нової Болгариї, аби єго душу порушити до нових гадок. Не лучила ся нїяка подія в одностайнім, сірім житю сїльця, що могла би хоч з далека нагадати на филююче житє Болгариї. Полїтичні бурі, які одна по другій вибухали і потрясали аж до основ цїлий край, переходили без відгомону на тихім овидї сїльця. До тих кількох бідних хат не доходила нїяка часопись, бо нїхто не умів читати, не було там учителя, бо не було школи, не було сьвященика, бо не було церкви, не було жандарма, бо не було громади. Зима з своїми бурями і снїгом гостила у них цїлих сїм місяців і спинила всяке сполучене сїльця з вішним сьвітом.

(Конець буде).

[1]) По турецки: вояк.

липьский, 7. жидачівский, 8. зарваницкий, 9. каменецкий, 10. козлівский, 11. лопатиньский, 12. микулинецкий, 13. милятиньский, 14. новосельский, 15. озеряньский, 16. олїівский, 17. перемишляньский, 18. підкаменецкий, 19. поморяньский, 20. радехівский, 21. рожнїтівский, 22. сиьвідский, 23. стрілиский, 24. тухляньский, 25. янівский. З обрахунку виходить не 24, а 25 нових, але се длятого, бо з 30 нинїшних деканатів викинено один, а то холоївский. Цїлу архієпархію подїлено на пять протопресвитерів, а то: львівску, галицку, бережаньску, тернопільску і стрийску. Протопресвитери будуть вести нагляд над дїяльностию деканів. — Друга справа предложена соборови, то заряд церковного майна (записи на церкви, доходи зі скарбон і церковні братства), а третя — школи (регулямін для шкільних комісарів, котрі мають пагдядати науку релїгії в школах, регулямін для ординарийтскиї делегатів до окружних рад шкільних, приписи для катихитів і для тих духовних, що учать катихизму в школах). Вчера ухвали синоду проголошено в церкві сьв. Юра.

— **Нові складницї почтові.** Дня 1 січня 1906 заводять ся нові складницї почтові в місцевостях: Рінницях, бучацкого повіта, Хлїбичині лїснім, коломийского повіта, Соснові, підгаєцкого повіта і Тарновици пільній, товмацкого повіта.

— **Вичеркнене з листи адвокатів.** Дисциплїнарна комісия долїшно-австрийскої адвокатскої палати у Відни ухвалила вичеркнути з листи тамошного адвоката д-ра Володимира Ельбоґена. Против д-ра Ельбоґена внесли клієнти карне донесене о спроневірене. Прокураторня не бачила причини до зарядженя карного доходженя, але передала справу адвокатскій палатї, котра видала згадане рішене. Правосильність рішеня буде залежати від ореченя найвисшого трибуналу, котрий може его знести або затвердити.

— **Шкільна совганка.** Львівска міска рада шкільна удала ся до громади з предложенєм устроєня при школах совганок для молодежи з огляду на гиґієнїчні прикмети совганя і з причини, що на публичних совганках поводять ся всілякі уличники в той спосіб, що викликують соблазнь серед шкільної молодежи. Ідучи за жаданем ради шкільної, ухвалив маґістрат устроїти поки що совганку при школї ім. сьв. Софії коштом 170 корон.

— **„Вічливий“ купець.** До Лейби Райзнера, властителя склепу залїза при площи Краківскій ч. 19, зайшла вчера передполуднем 60-лїтна Катерина Бекерска, господиня з Рісни рускої під Львовом, аби купити там залїзний горнець. Коли не хотїла дати тілько, кілько Райзнер зажадав, ударив ї купець горнцем так сильно в голову, що она упала і утратила сьвідомість. Райзнер викинув її відтак на улицю, де її найшов поліцийнт і відвіз на ратункову стацию. Райзнер буде відповідати перед судом за побите.

— **Самоубийчий замах.** З Варшави доносять: В середу рано стрілив до себе в войсковім касинї в самоубийчім намірі старший ад'ютант варшавского ґенерал-ґубернатора полковник Маєр. В дуже грізнім станї перевезено его до лїчницї дра Сольмана. Причина самоубийства незвістна.

— **Міліонова дефравдация.** З Амстердаму доносять, що директор голяндского банку гіпотечного і товариства обезпеченя робітників здефраудував два міліони голяндских гульденів.

— **Нагороди за віщоване погоди.** Значінє добрих віщовань погоди, особливо для рільництва і морскої плавби, не дасть ся заперечити. Дуже високо ставлять его Американцї, котрі й змагають до того, щоби віщоване погоди о скілько можна довести до звершености. В тій цїли визначили они нагороди для тих, що їх віщованя найчастїйше здійснили ся. Виходили при тім із становища, що коли такі премії мають дїйство заохотити когось до совістної працї, то й мусять мати неаби яку вартість. Тому першу премію установлено в сумі 500.000 долярів, а другу в сумі 250.000 долярів.

— **Убите жандарма.** До „Pesti Hirlap“ доносять з Великого Бейкерку, що постепфірер жандармерії Мартин Варґа арештував в селї Канак двох селян, обжалованих о фальшоване монети. По дорозї удало ся арештованим відобрати жандармови оружиє. По сім убили его власним оружием і обрабувавши, пропали без слїду.

— **Зміни в зелїзничім розкладі їзди.** З днем 1 січня 1906 змінить ся розклад їзди поїзду ч. 914 на шляху Сокаль-Рава руска в той спосіб, що з Сокаля буде виїздити в ночи о год. 11·35, з Кристинополя о год. 12·04, з Острова о год. 12·26, з Жужеля о год. 12·45, з Белза о год. 1·12, з Корчева о год. 1·45, з Угнова о год. 2·25, з Піддубців о год. 2·38, з Зеленої о год. 3, а приїздити буде до Рави рускої о год. 3·25. З Рави рускої до Ярослава переходити буде поїзд ч. 914 після дотеперішного розкладу їзди.

Від 1 січня 1906 переходити будуть на шляху Стрий-Сколє поїзди ч. 1716 і 1710 після розкладу їзди з 1 мая 1905.

Від'їзд і приїзд поїздів поданий після часу середно-европейского.

— **Загальні збори товариства „Руских Женщин“** в Станиславові відбудуть ся в середу 10 січня 1906 р. о год. 3 по полудни в комнатах Інститута дївочого при ул. Казимірівскій ч. 54, з отсим порядком дневним: 1) Внесене видїлу в справі реорґанїзациї інститута. 2) Внесеня видїлу в справі основаня школи вареня. 3) Уступлене видїлу. 4) Вибір голови і членів видїлу. 5) Внесеня членів. Коли би о год. 3 не явило ся приписане статутом число членів, збори відбудуть ся без огляду на число членів о год. 4 з тим самим порядком дневним.

— **Тран-африканьска зелїзниця,** що має сполучити Капштад з Каїром, вже доведена до ріки Замбезі, де над водопадом Вікторня викінчать міст в лїтї 1906. Над тим водопадом будуть також великаньскій готель, а силу водопаду має використати ся для цїлий практичних (сьвітло електричне, машини динамо-електричні і т. п.).

— **Хотїв отруїти жінку.** Маґда Винничукова, жінка орґанїста без занятя, донесла оногди поліциї у Львові, що в ночи з середи на четвер муж єї Тома хотїв єї отруїти карболевою кислотою, а відтак над раном утїк з мешканя і доси не вернув. Поліция, котрій Винничукова віддала фляшинку з карболевою кислотою, зарядила в тій справі слїдство.

— **Дібрана пара.** В Будапештї подружила ся оногди 80-лїтна бабуся, б. драматична артистка Корнеля Пріеля, з 30 лїтним лїтератом Ван дер Гашке. Вже перед кількома місяцями говорено, що стара Пріеля залюбила ся, але родина не допустила до вінчаня. Стару зроблено божевільною і жадано, аби суд визначив її опікуна. Однак психіятри провірили, що старенька є зовсім здорова на умі, тому заходи єї родини не удали ся. Вінчане відбуло ся в єї мешканю. Старушка сидїла собі в білім строю на вигіднім фотели. Сьвідками були члея палати вельмож Евген Ракоші і ґубернатор Реки ґр. Павло Сапарі. За кілька днів виїдуть „молодята“ в пошлюбну подорож до Абазиї.

† **Померли:** Ольга з Леонтовичів Дорошева, жена асистента зелїзниць державних, дня 28 с. м. у своїх родичів в Тенетисках, в 26-ім році житя; — о. Михайло Калинець, парох в Мечищеві, бережаньского деканата, в 60-ім році житя, а 32-ім сьвященьства.

Телеґрами.

Відень 30 грудня. Бувший ґенеральний директор почт і шеф секциї Найбавер помер.

Берлин 30 грудня. Після приватних вістий з Варшави комунїкация з заграницею есть ще перервана з причини ушкодженя лїнії межи Варшавою а Скерневицями. Вчера вечером войско без опору усунуло кілька барикад, при чім дало 5 сальв; ніхто однак не згинув.

Петербург 30 грудня. (Пет. Аґ.) Дотеперішний міністер справедливости Манухін покликаний до ради державної а сенатор Акімолов іменований міністром справедлвости.

Петербург 30 грудня. (Пет. Аґ.) Телефонічне і телеґрафічне сполучене з Москвою перерване. Кажуть, що страйкуючі робітники перервали телеґраф коло Твера і знищили его на просторі 16 кільом. Число страйкуючих робітників у фабрицї Морозова коло Твера обчисляють на кілька тисячів.

Льондон 30 грудня. До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо, що серед населена в північних провінциях Японії настав великий голод. Обчисляють, що голодує 3 міліони людий. Єсть обава, що від голоду згине більше людий як на війнї. Правительство з причини фальшивої гордости народної не хоче признати велич язви та не хоче відкликати ся до заграницї.

Париж 30 грудня. Як доносять з Геннебон (департам. Морбіган) розлило ся там 12.000 кільоґрамів розтопленої сталї, причім три робітники згинули а богато попарених.

Діжон 30 грудня. Померша тут вдовиця Ґрандіє записала місту Діжон цїле своє майно в сумі 25 міліонів франків. Більша часть має бути ужита на шпиталї.

Мадрид 30 грудня. Марокканьска конференция збере ся дня 16 січня в Альґесірас.

Берлин 30 грудня. З Одеси доносять, що там заведено военний стан.

Букарешт 30 грудня. З Одеси наспіла вість, що революцпонери ставлять там барикади. Близших вістий нема.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 29 грудня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·10; жито 5·90 до 6·10; овес 6·20 до 6·40; ячмінь пашний 6·10 до 6·40; ячмінь броварний 6·60 до 7·—; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·50 до 9·—; вика 7·80 до 8·50; бобик 6·20 до 6·40; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 22·— до 28·—.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).